

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פְּרָטִית שׁוֹפְטִים עֵרֵב שַׁבַּת קוֹדֵשׁ ב' דְּרֵאשׁ חוֹדֵשׁ אֶלּוּל א' אֶלּוּל ה'תשפ"ג - שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שִׁישִׁי עִם רִשׁוּי

מִשָּׁה רַבְּנוּ מִמְשִׁיךְ בְּנְאוּמוֹ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל הַמְצוֹת שֶׁהֵם יִצְטָרְכוּ לְהַקְפִּיד לְגַבִּיהֶם בְּמִיָּחַד בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל:
כְּמוֹכֵן אֲסוּר אִף פְּעַם לְגַנֵּב, אֲבָל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יִשְׁנֶה מְצוּה נּוֹסֶפֶת בְּמִיָּחַד, לְהִזְהֵר לֹא לְהַסִּיג גְּבוּל-
מִהַשָּׂדֶה שֶׁל יְהוּדֵי אַחַר עַל יְדֵי הַזֹּזֵת הַגָּדֵר הַמְפְרִידָה בֵּין הַשָּׂדֶה שֶׁל הָאָדָם לְשָׂדֶה שֶׁל שְׂכֵנוֹ כְּדֵי לְגָרוֹם
לְשָׂדֶה שְׁלוֹ לְהִיּוֹת גָּדוֹל יוֹתֵר.

חָשׁוּב מְאֹד לְשֹׁפוֹט בְּצִדָּק בְּבֵית הַדִּין. לְכֹן תְּמִיד צְרִיכִים לְהִיּוֹת שְׁנֵי עֵדִים לְפָנֵי שְׁבִית הַדִּין יְכוּל
לְהַעֲנִישׁ מִיָּשָׁהוּ. (אִם יִשְׁנֹו דִין בְּעֵנֵינִי כְּסָפִים, מְסַפִּיק עַד אֶחָד כְּדֵי לְגָרוֹם לְשְׁנֵי לְהַשְׁבֵּעַ בְּשֵׁמוֹ שֶׁל ה'
שְׁלֹא נִגַע בְּכֶסֶף- שְׁבוּעָה חֲמוּרָה בְּיוֹתֵר).

בֵּית הַדִּין צְרִיךְ לוֹדָא שֶׁהַעֲדִים אֹמְרִים אֶת הָאֱמֶת אִם הִגִּיעוּ עֵדִים חֲדָשִׁים הַמוֹכִיחִים שֶׁהַעֲדִים
הָרֵאשׁוֹנִים מְשַׁקְרִים, הֵם נִקְרָאִים עֵדִים זוֹמְמִים וְהֵם צְרִיכִים לְקַבֵּל אֶת הָעֵנֶשׁ שֶׁהֵם רְצוּ שְׁבִית הַדִּין יִטִּיל
עַל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁנִּגְדוּ הַעִידוֹ.

אִם אָדָם הַכָּאִיב לְאָדָם אַחַר בֵּית הַדִּין מְחַיֵּב אוֹתוֹ לְשַׁלֵּם עַל מֵה שֶׁעָשָׂה.

כַּעַת מִשָּׁה רַבְּנוּ מְסַבֵּיר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כִּיצַד הֵם אֲמוּרִים לְהִלָּחֵם:

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהִיּוֹת מְלֵאִים בְּבִטְחוֹן בְּה' כְּשִׁיּוֹצְאִים לְמִלְחָמָה הִיּוֹת וְה' הוּא זֶה שֶׁעוֹזֵר לָהֶם
לְנִצָּח.

אֲסוּר לְפַחַד כְּשֶׁנִּלְחַמִּים בְּמִלְחָמָה שֶׁה' רוֹצֵה שֶׁנִּלְחַם בְּה'.

כהן הנקרא כהן משוח מלחמה (זהו תפקידו) נואם ומזהיר את בני ישראל שלא לפחד בגלל שה' נלחם לנו.

המפקדים אמרים לכל מי שמפחד ממה שהו ללכת לביתו.

למשל אם הוא בנה בית או נטע כרם ענבים, או השתדך.

כל הדברים האלה יכולים לגרום לאדם לחשב, בגלל שהוא רוצה להיות בטוח שהוא יקבל את הבית או יאכל מהענבים או יתחתן עם האשה והוא יכול לחשש שחס ושלום הוא עלול לההרג במלחמה.

כמו כן כל אדם שמפחד מהעברות שיש לו, מקבל הזדמנות לעזב, אף אחד לא ידע אם עזב בגלל החשש שה' לא יציל אותו בגלל העברות שלו.

במקום זה כלם יכולים לחשב שהוא בטח עזב כי בנה בית חדש או נטע כרם או השתדך.

יש חילים שמקבלים תפקיד לוודא שאף אחד מהלוחמים לא בורח מהמערכה בגלל שזה יגרום לחשש בקרב יתר החילים במחנה.

תהלים / יום א' לחדש פרקים א'-ט'

היום מתחילים שוב את התהלים מהתחלה!

פעמים רבות כאשר היו צרות לעם ישראל הרבי דבר על פסוק המופיע באחד מהפרקים של היום: **"מפי עוללים ויונקים יסדת עוז"** – מהפה של הילדים והתינוקות, אנחנו מקבלים את הכח לנצח את האויבים.

הרבי הסביר שמהכח של למוד תורה וקיום מצוות על ידי הילדים, נובע כח העוזר להשמיד את האויב. במיוחד האויבים שרוצים חס ושלום להציק ליהודים בארץ ישראל או בכל מקום אחר. אל תחשבו שמדבר רק על הילדים הגדולים, המלים של הפסוק מתפונות במיוחד לילדים הקטנים ואפילו לתינוקות! לכן החנוך שלהם כל כך חשוב, כי יש להם כח עצום להגן על עם ישראל!

תניא / אגרת הקדש סימן י' (א' אלול שנה פשוטה)

המכתב הזה ילהיב אותנו לתת הרבה צדקה!

להורים שלנו ישנה שליחות חשובה מה' לדאג לנו ולאהב אותנו.

איך הם אוהבים ודואגים לכל צרכינו? על ידי שנותנים לנו אוכל ומטה, לוקחים אותנו לבית הספר, מעניקים חבוק ונשיקות ועוד ועוד

היות שהם דואגים לנו עם כל הגשמיות הזו, זה חייב להיות במדה המתאימה עבורנו. (כך זה בדברים גשמיים)

אם הם יתנו לנו ילקוט בגדל של כל החדר, לא נוכל לשאת אותו ולא נוכל להשתמש בו. אם הם יתנו לנו עדש אחד קטן לארוחת ארבע, אנחנו עדין נהיה רעבים. אם הם ילחצו אותנו חזק מדי בשעה שמחבקים אותנו, זה יכול לכאב!

ה' גם הוא אוהב אותנו, דואג לנו ונותן לנו חיות באמצעות המצוות.

אבל בגלל שאנו מקבלים חיות במצוות גשמיות, הן צריכות להיות במנוח המתאים. ה' אומר לנו בדיוק כיצד כל מצוה צריכה להעשות.

מחר בעזרת ה' נלמד עוד על כך.

כאשר הצמח צדק היה בן תשע, האדמו"ר הזקן אמר לו מה ששמע מרבו (המגיד) ששמע מרבו (הבעל שם טוב) ששמע מרבו (אחיה השילוני)!

החל מהיום השני של ראש חדש אלול (היום!) אומרים שלושה פרקי תהלים נוספים מידי יום. ביום כפור אומרים שלושים וששה פרקים (9 לפני כל נדרי, 9 לפני השינה, 9 אחרי מוסף, ו9 אחרי נעילה).

בה, מסיימים את כל ספר התהלים.

אם מישהו לא התחיל בזמן, עליו לומר קודם את הפרקים של אותו יום ואחר כך להשלים את שהחסיר.

ספר המצוות / מצות עשה קמ"ה, לא תעשה ק"י

היום בספר המצוות לומדים שתי מצוות:

1. **מצות עשה קמ"ה** - מה קורה אם אדם אומר על דבר מסוים שהוא חרם. הבונה היא שהוא מקדש לה. לומדים הלכות רבות על כך ברמב"ם היום.
2. **מצות לא תעשה ק"י** - דבר שהוא סוג של חרם שעליו להנתן לכהן, אסור למכור אותו. יש לתת אותו לכהן מייד כמו שהוא. (הכהן יכול להחליט יותר בהמשך אם הוא רוצה למכור את הדבר או רוצה אותו לעצמו כי זה שיך לו).

רמב"ם / הלכות ערכין וחרמין פרקים ה', ו', ז'

ברמב"ם לומדים עוד על אנשים שרוצים לתת מתנות לה' (כמו תרומות שאנשים נותנים בערב התרומה). אם מישהו רוצה לתת סכום בסוף בשווי ערכו של דבר מסוים זה נקרא ערכין. אם אדם רוצה לתת את הדבר עצמו לה', יש לו שתי אפשרויות -

"סתם חרם" הוא יכול לתת תרומה ולא משנה למי זה הולך. החפץ נמכר ושווי הולך לכהנים שעובדים באותה עת בבית המקדש. או הוא יכול לתת "חרם לה'" והכסף הולך לתשלום עבור תחזוקת בית המקדש ונקרא "בדק הבית".

פרק ה' - מסיימים ללמוד את ההלכות על נתינת שווי שדה או בית או חיה שלא יכולה להיות קרבן (למשל חיה לא כשרה, או חיה כשרה שיש בה מום). בהמה שטובה לקרבן נמכרת לאנשים שרוצים להקריב קרבן והכסף עובר לבדק הבית.

פרק ו' - מתחילים ללמוד הלכות של חרמים (דברים שהם חרם). לומדים הלכות של המצוה היומית בספר המצוות, ומה קורה אם אדם נותן משהו שאינו שלו, או מבטיח לתת משהו שלא קיים עדין (למשל פרות שעוד לא צמחו) או אם מישהו נתן דבר בטעות.

פרק ז' - לומדים הלכות רבות על פדיה - קניה חזרה של משהו שהקדש לבית המקדש (כמו שלמדנו אדם יכול לפדות משהו שהיה צריך לתת לכהנים).

עבדה מעניינת שמוצאים בהלכות האלו היא שבית המקדש תמיד מקבל את החלק המבחר בעסקה. כך כל תרומה לבית המקדש משמשת בצורה המקסימלית שנתן להשתמש.

החל מיום ב' דראש חֲדָשׁ אֱלוֹל, מוסיפים שלושה דְּבָרִים מדי יום.

1. אֲמִירַת לְדוֹד ה' אורי בְּשַׁחֲרִית וּבִמְנַחָה
2. אֲמִירַת שְׁלוֹשָׁה פְּרָקֵי תְהִלִּים אַחֲרֵי תְפִילַת שַׁחֲרִית
3. תְּקִיעַת שׁוֹפָר.

בְּנוֹסֶף עוֹבְדִים לְתַקֵּן אֶת כָּל דְּרָכֵינוּ בְּעִבּוֹדַת ה' עַל מַנְתְּ לְהִתְכַוֵּן לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּרְאוּי.

הַדְּבָרִים רְמוּזִים בְּרֵאשֵׁי הַתְּבוֹת שֶׁל אֱלוֹל שֶׁעֲלִיהֶם נִלְמַד בְּהַמְשָׁךְ.

הַיּוֹם נִלְמַד שֶׁחֲדָשׁ אֱלוֹל הוּא "עִיר מְקַלֵּט" – אֲזוֹר בְּטוֹחַ לְתַקֵּן אֶת מַעֲשֵׂינוּ וּלְהִתְכַוֵּן לְקַבֵּל בְּרָכוֹת לְשָׁנָה טוֹבָה.

~

זוֹכְרִים שֶׁלְּמַדְנוּ בְּחֶמֶשׁ עַל עִיר מְקַלֵּט?

אִם אָדָם חָס וְשָׁלוֹם הָרַג אָדָם אַחַר בְּשׁוּגֵג, עָלָיו לָנוֹס (לְבָרַח) לְעִיר מְקַלֵּט, מְקוֹם שֶׁבוּ יִהְיֶה בְּטוֹחַ.

כְּאֲשֶׁר אָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה בְּשׁוּגֵג זֶה כְּאֵלוּ הָרַג חָס וְשָׁלוֹם אֶת הַנֶּפֶשׁ הָאֱלוֹקִית. ה' נוֹתֵן לוֹ אֶפְשָׁרוֹת

לָנוֹס "לְעִיר מְקַלֵּט" בְּמַהֲלָךְ יְמֵי חֲדָשׁ אֱלוֹל.

קִיּוּם הַמְּנַהֲגִים שֶׁל חֲדָשׁ אֱלוֹל עוֹזֵר לְהַשְׁאֵר בְּטוֹחִים כְּאֵלוּ נִמְצְאִים בְּעִיר מְקַלֵּט. לְכֵן הַמְּלִים בָּהֶם

מִשְׁתַּמְשֵׁת הַתּוֹרָה כְּאֲשֶׁר מְדַבֵּרַת עַל עִיר מְקַלֵּט הֵן "אֵנָּה לֵיָדוּ וְשִׁמְתִי לָךְ" – אִם אָדָם הָרַג אָדָם אַחַר

בְּשׁוּגֵג, ה' נוֹתֵן לוֹ מְקוֹם לָנוֹס אֵלָיו. הַמְּלִים הָאֵלוּ כְּפִי שֶׁתּוֹכְלוּ לְרְאוֹת הֵן גַּם רֵאשֵׁי תְבוֹת שֶׁל הַמְּלִיָּה

אֱלוֹל.

יִשְׁנֵם רֵאשֵׁי תְבוֹת רַבִּים הַמְּלַמְּדִים עַל הַמַּעֲשִׂים הַמְּיַחֲזִים שֵׁישׁ לַעֲשׂוֹת בְּמַהֲלָךְ הַחֲדָשׁ. הַפְּסוּק הַזֶּה

מְלַמֵּד גַּם עַל לַמּוֹד תּוֹרָה, שֶׁהִיא כְּמוֹ עִיר מְקַלֵּט כְּפִי שְׁאוֹמְרִים חַז"ל – דְּבָרֵי תּוֹרָה קוֹלְטִין – הַמְּלִים שֶׁל

הַתּוֹרָה קוֹלְטוֹת אֶת הָאָדָם וּמְצִילוֹת אוֹתוֹ.

אִם נִשְׁאָרִים בְּעִיר מְקַלֵּט עַל יְדֵי שְׁמִשְׁתַּמְשֵׁים בְּזַמַּן הַזֶּה כְּדֵי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וּלְלַמּוֹד תּוֹרָה, וּלְתַקֵּן

אֶת הַטְּעִיּוֹת, הַדְּבָר יֵגַן עַל הָאָדָם מִלַּעֲשׂוֹת דְּבָרִים לֹא טוֹבִים, וְה' יִשְׁלַח שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה.

(רְאֵה לִיקוּטֵי שִׁיחוֹת חֶלֶק ב' עֲמוּד 623)